

Gaand. Der er da en saa betryggende Sikkerhed, at det kun ganske undtagelsesvis kan tænkes, at nogen, i den Tanke at ville begaa Selvmord, skulde sikke sig saa længe i Forvejen. Det vil være saa sjældent, at selv om det skulde ske, vil Anstalten ikke løbe den mindste Risiko derved. Jeg henstiller altsaa, at Anstalten paa dette Punkt bliver stillet i Lighed med andre Anstalter. — Der er et andet Punkt, som har meget større Betydning, nemlig Spørgsmaalet om, hvad der kan gøres for at faa det brede Lag frem. Her er allerede nævnt adskilligt, men det slaar ikke til. Det kan ikke være Statens Opgave at holde en garanteret Anstalt for de velstaaende Klasser. Den kan gøre det for sine Embedsmænd, men ikke af Hensyn til Mellemklasserne eller de velstaaende Klasser. Der er derimod et andet stort Lag, som det gælder om at faa med. Det er, om jeg maa udtrykke det saaledes — dem, der staa imellem Mellemklasserne, og dem, der faa Alderdomsforfikkelse efter Loven af 9de April 1891. Denne Lov skal jeg selvfølgelig ikke komme ind paa; jeg benytter den kun, fordi den hører med til, hvad jeg her vil udvise. Denne Lov har sikkert gjort overmaade megen Gavn derved, at den hjælper dem, der aldrig ville lade sig forsikre, fordi de mangle Evne dertil. De kæmpe saa haardt for det daglige Brød, at de ikke ere i Stand til at forsikre sig. Med denne Klasse har man i tidligere Aar været i Forlegenhed. Jeg vil f. Eks. nævne 1883—84. Den højt ærede Finansminister vil nok erindre, at vi da behandlede et Forslag om billig Alderdomsforfikkelse. Man var i Forlegenhed med dem den Gang, thi, sagde man, selv om man sætter nok saa billige Præmier, ville dog de, som haardest trænge til at forsikre sig, ikke komme, fordi de ikke have Raad dertil. Nu er der sket den Forandring, at den store Knude er løst i saa Henseende ved Loven af 9de April 1891; men det forekommer mig dog, at der maa et Supplement til denne Lov. Der er jo aabenbart Folk, som nok kunne give noget til deres egen Forsikring og helst ønske at sikke sig en bestemt Sum aarlig, men ikke ønske — lad mig sige det lige frem — at henvende sig til Sogneraadet, altsaa Folk, der ere nogenlunde vel stillede uden at være i Stand til fuldt ud at kunne yde Præmien. Jeg tror, at ogsaa af Hensyn til Loven af 9de April 1891 vil det være meget ønskeligt at faa et Supplement til denne Lov, og jeg henstiller, om man ikke, naar man alligevel skal revidere denne Lov, vil tage under Overvejelse at staafe en Afdeling for billig Livrente eller billig Alderdomsforfikkelse for

den Klasse, jeg her nærmest tænker paa. Den højt ærede Finansminister er jo ikke ubevidt med dette Forhold. Han har jo selv i Samlingen 1883—84 — det var den 27de Oktober 1883 — første Gang indbragt Forslag om en billig Alderdomsforfikkelse. Jeg skal saamænd erkende, at Kritiken mod Forslaget var ikke billig, men det var til Dels begrundet i — foruden af andre Grunde, jeg ikke her skal komme ind paa — at man havde Dje for, at en saadan Anstalt ikke kunde hjælpe de i Virkeligheden daarligt stillede. Var der derfor ikke Grund til, særlig da Driftsfondet er saa stort, næsten for stort, at man oprettede en Anstalt for billig Alderdomsforfikkelse, saaledes forstaaet, at Staten i det mindste administrerede frit; det tilbødes den Gang, og jeg vil fremdeles henstille, om der ikke kunde være Grund til at tage et Par af de 2 Millioner, der ligge fra Anstalten i København, og de 10 Mill., der ligge fra Anstalten 1842. 10,831,691 Kr. er, hvad der er i Anstalten af 1842 som overflødig, og i Anstalten i København er der 2,105,861. Man kan jo ikke siges derved at gøre de paagældende Interessenter i mindste Maade Uret: thi det siges udtrykkelig i Loven af 18de Juni 1870, dens § 21, at naar Reserverfonden er tilstrækkelig, kan det overvejes ved Finansloven eller ved særlig Lov, hvorledes det skal komme Staten til Gode. Vilde det nu egentlig ikke være en udmærket Anvendelse deraf at tage et Par af de Millioner og lægge dem hen til en billig Alderdomsforfikkelsesanstalt; de vilde række meget vidt nu, efter at vi have faaet Loven af 9de April 1891. Det er en Hensigt, jeg skal tillade mig at gøre; i alt Fald tror jeg, det fortjener Overvejelse, hvorledes man kan faa de Lag til at forsikre sig, som ere lidt bedre stillede end dem, der skulle have Hjælp efter denne Lov af 1891, som jeg nu har nævnt flere Gange. Det forekommer mig ikke, at vi bør tabe det Maal af Sigte at faa denne Klasse Medborgere med; det vil i Virkeligheden, tror jeg, være til Held for Staten og Kommunerne, for ikke at tale om, at det vil være til Gavn for de paagældende selv. Det vises jo nok som ved Sparekasserne og ogsaa paa anden Maade, til Dels maaste ogsaa ved de mange Livrenter, der tegnes, at der er en ikke ringe Lyst i de Samfundsklasser til at spare. Det forekommer mig derfor, at man skulde gøre sit bedste i saa Henseende ved at se at faa oprettet en saadan Afdeling af Livsforfikkingsanstalten af 1871. — Ja, i øvrigt skal jeg ikke nu yderligere komme ind paa Enkelthederne i de andre Paragraffer; det er gjort af flere foregaaende ærede